

kinderen aan zee. Ik dorst het hoveniershuisje niet binnentreden en slepend keerde ik terug naar Louis. De man beurde even het hoofd, toen ik binnenkwam, maar liet het dadelijk zakken, hij had al genoeg gezien. . . .

— Ziet ge, ziet ge wel, kraaide Louis heesch. . . .

— Voyons, Louis, zegde ik, hopende dat dit Fransch meer indruk op hem zou maken, hij is naar de stad. Heel spoedig komt hij weer. En madame is aan zee, met haar kinderen. . .

— En met den luitenant van „Les Hirondelles”, meneer, denkt hij dat wij dat ook niet weten? Denkt hij dat wij ook niet zien, wat in het schaarhout op een zomerschen namiddag te vinden is? Waarom moet zulk een oude viezerik, die zich in Indië versleten heeft, zich met zulk een jonge vrouw afgeven? En dan komen de goudvinken. . . . Alle hoveniers, die hij heeft gehad weten het en daarom moeten zij weg. . . . 't Zal niet helpen, meneer. . . . Nu moeten de oud-strijders laten zien wat ze kunnen. . . . Wat men hun heeft geleerd.

Wat kon ik nog helpen, hier?

Toen Van Ree uit zijn wagen stapte en in het schrille kegellicht van de phares trad, die zijn schaduwen op de dennen projecteerden als ware hij een reus, moet er van tusschen zulke dennen een kogel komen aanfluiten zijn. Hij tikte even tusschen de oogen van Van Ree en dat was voldoende. Het kamermeisje vond het gek, dat de motor bleef zoemen en de felle lichten niet werden gedoofd. Verontrust kwam zij kijken — en in haar armen hield zij een dooden man. Mét den hovenier droeg zij Van Ree binnen; den volgenden morgen kwamen de gendarmen den hovenier halen. Hij wilde niet mede, huilde en brulde, klampte zich aan de plinten van de deur vast. Zijn vrouw en kinderen beten en stampden de gendarmen. Het kamermeisje stond er weenend bij.

Toen kwam Marie, zeer kalm, zeer besloten. Zij fluisterde iets tot den wachtmeester en hij ging met haar mede, het bosch in, dat geurde als een urne, waarin de fijnste reuken langzaam verbrandden; onder één van de wonderboomen sliep Louis, zittend, het geweer op de knieën. Het gelaat was ontspannen, zijn handen waren rustig, de borst rees en daalde bij het als afgemeten ademhalen.

Marie, ze heeft het mij zoo pas verhaald, toen ik haar vroeg waarom men mij niet was komen halen toen Van Ree gevonden werd, Marie had spijt Louis dien diepen, volkomen slaap niet volledig te hebben gegund. Nu sprong de wachtmeester op hem toe alsof Louis een beest was en boeide hem. Louis glimlachte hoonend den wachtmeester toe. „Wij zijn oude kennissen van aan 't front”, riep hij, maar toen hij de, als in elkaar gedoken,